

HỒI THỨ MỘT TRĂM SÁU MƯƠI HAI

ĐOÀN NGƯỜI GIẢ DẠNG LÊN HẮC MỘC NHAİ

Nhậm Ngã Hành nói:

- Đông Phương Bất Bại ra lệnh tróc nã Đổng Bách Hùng, trên Hắc Mộc Nhai nhốn nháo phi thường. Vậy chúng ta nhân cơ hội này lên núi thì hay biết mấy?

Hương Ván Thiên nói:

- Chúng ta hãy mời cả Thượng Quan huynh đệ bàn tính xem sao?

Nhậm Ngã Hành gật đầu đáp:

- Phải lắm!

Hương Ván Thiên trở gót ra khỏi phòng, lát sau dẫn Thượng Quan Vân vào. Thượng Quan Vân vừa ngó thấy Nhậm Ngã Hành đã khom lưng thi lễ nói:

- Kẻ thuộc hạ là Thượng Quan Vân xin làm lễ tham bái. Kính chúc giáo chủ trường trị thiên thu nhất thống giang hồ.

Nhậm Ngã Hành cười hỏi:

- Thượng Quan huynh đệ! Ta thường nghe huynh đệ là một trang hán tử cứng cỏi không ưa những lời ton hót, mà sao bữa nay mới hội diện lần đầu đã nói toàn chuyện phỉnh phờ?

Thượng Quan Vân cũng ngạc nhiên đáp:

- Thuộc hạ ngu muội, xin giáo chủ minh thị.

Doanh Doanh ngó thấy phụ thân nghi ngờ thái độ Thượng Quan Vân liền hỏi:

- Gia gia! Phải chăng gia gia nghe Thượng Quan thúc thúc chúc câu trường trị thiên thu, nhất thống giang hồ" có vẻ đường đột?

Nhậm Ngã Hành đáp:

- Đúng thế! Cái gì mà "trường trị thiên thu nhất thống giang hồ"? Dường như ta là Tân Thủy Hoàng không bằng.

Doanh Doanh mỉm cười giải thích:

- Đây chính là Đông Phương Bất Bại dở trò ra đó. Hắn muốn giáo chúng, thuộc hạ khi gặp hắn đều tung hô câu này. ít lâu nay các anh em trong bản giáo lúc vào ra mất đều hô thế cả. Thượng Quan thúc thúc quen miệng thành ra vào yết kiến gia gia cũng học thuộc lòng như vậy.

Nhậm Ngã Hành gật đầu nói:

- Té ra là thế! Những từ ngữ "trường trị thiên thu, nhất thống giang hồ" nghe có hay thật, nhưng mình không phải là thần tiên thì làm gì có chuyện muôn kiếp ngàn thu? Thượng Quan lão đệ! Nghe nói Đông Phương Bất Bại hạ lệnh tróc nã Đổng lão, chắc trên Hắc Mộc Nhai đang nhốn nháo lắm. Chúng ta định đêm nay lên núi thì lão đệ tính sao?

Thượng Quan Vân đáp:

- Giáo chủ là bậc anh minh, kế hoạch không còn thiếu sót, khác nào cây đuốc rạng soi bốn biển, tạo phúc muôn dân. Cờ ra đắc thắng bá lão thành công. Thuộc hạ nghiêng mình khép nép tuân theo lệnh dụ cốt sao giữ vẹn lòng trung, xá quản thân này muôn thác?

Nhậm Ngã Hành nghĩ thầm trong bụng:

- Trên chốn giang hồ thường đồn đại Điều hiệp thượng quan, võ công cao cường, tính tình lại trung trực, mà sao nay miệng nói toàn lời siểm nịnh, óc nghĩ những chuyện vu vơ, chẳng khác lòng dạ kẻ tiểu nhân, không hơn những phường vô sỉ. Chẳng lẽ tiếng đồn sai trật chỉ có hư danh?

Lão nghĩ tới đây không khỏi chau mày.

Doanh Doanh liền cười nói:

- Gia gia! Nếu chúng ta định trà trộn lên Hắc Mộc Nhai thì điều cần nhất là nên thay đổi hình dạng, đừng để đối phương biết mặt. Thứ hai là phải học lấy những sáo ngữ trên Hắc Mộc Nhai, nếu không thì mở miệng ra là nói trật.

Nhậm Ngã Hành hỏi:

- Những sáo ngữ trên Hắc Mộc Nhai thế nào?

Doanh Doanh đáp:

- Tỷ như Thượng Quan thúc thúc vừa nói: "... cốt sao giữ vẹn lòng trung, xá quản thân này muôn thác..." gì gì đó. Những câu này đều do Dương Liên Đình nghĩ ra để tâng bốc Đông Phương Bất Bại. Hắn càng nghe càng vừa dạ. Thậm chí về sau ai không biết nói những câu này là phạm vào tội đại nghịch. Còn những kẻ nói năng thiếu vẻ mặt khiêm cung liền rước lấy thảm họa sát thân.

Nhậm Ngã Hành lại hỏi:

- Khi người gặp Đông Phương Bất Bại cũng phải đưa ra cái giọng thối tha ấy hay sao?

Doanh Doanh cười đáp:

- Hồi hải nhi ở Hắc Mộc Nhai cũng chẳng có cách nào làm khác được nên hải nhi thường ở thành Lạc Dương nhiều hơn và ít được nghe những câu khiến người ta phải hổ thẹn.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Thượng Quan lão đệ! Từ này trở đi chúng ta có điều gì nói với nhau, xin miễn thốt ra những lời như vậy nghe!

Thượng Quan Vân đáp:

- Đó là những lời huấn thị thánh thần của giáo chủ, thì dù trải qua trăm năm vẫn còn là mới mẻ, sau muôn thuở vẫn không người vượt mức. Kẻ thuộc hạ dĩ nhiên phải nhất khâm tuân.

Doanh Doanh chỉ nhếch mép chứ không dám cười lên tiếng.

Nhậm Ngã Hành lại hỏi:

- Theo ý Thượng Quan lão đệ thì chúng ta nên làm thế nào?

Thượng Quan Vân đáp:

- Trong lòng giáo chủ đã có định kiến. Những kế hoạch của giáo chủ đều là thần cơ diệu toán, người đương thời chẳng ai bì kịp trong muôn một. Trước tòa giáo chủ, thuộc hạ đâu dám đưa ra đề nghị kém cỏi?

Nhậm Ngã Hành cười hỏi:

- Thế ra trong bản giáo khi hội nghị việc lớn, Đông Phương Bất Bại nói sao nên thế không một ai dám dị nghị hay sao?

Doanh Doanh đáp:

- Đông Phương Bất Bại tài trí siêu quần. Kiến thức người ngoài đã không bằng hẵn thì còn ai dám nói xen vào để rước lấy tai bay vạ gió.

Nhậm Ngã Hành thở dài nói:

- Té ra là thế! Thượng Quan lão đệ! Khi Đông Phương Bất Bại ra lệnh cho lão đệ đi tróc nã Lệnh Hồ Xung hẵn đã chỉ thị cho lão đệ làm thế nào?

Thượng Quan Vân đáp:

- Đông Phương giáo chủ truyền một câu: Nếu bắt được Lệnh Hồ đại hiệp sẽ được ban thưởng rất hậu. Bằng không bắt được thì phải tự cắt đầu dâng nạp.

Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Hay lắm! Nếu vậy Thượng Quan thúc thúc trói Lệnh Hồ Xung đem về lãnh thưởng.

Thượng Quan Vân lùi lại một bước nói:

- Lệnh Hồ đại hiệp là một viên tướng thân ái của giáo chủ lại có công lớn với bản giáo, thuộc hạ khi nào dám vô lễ thế?

Nhậm Ngã Hành cười đáp:

- Chỗ ở của Đông Phương Bất Bại rất khó lòng lên được. Thượng Quan lão đệ có trói Lệnh Hồ Xung đưa đến Hắc Mộc Nhai thì chắc hẵn mới kêu lên yết kiến một cách dễ dàng.

Doanh Doanh cười nói:

- Kế ấy tuyệt diệu! Chúng ta giả làm thuộc hạ của Thượng Quan thúc thúc lên gặp Đông Phương Bất Bại. Chỉ cần sao lần được đến trước mặt hẵn rồi bọn mình rút vũ khí giới ra nhất tề xông vào. Bất luận hẵn đã luyện được võ công trong Quỷ hoa bảo điển hay chưa thì "bốn người đánh một chẳng chột cũng què".

Hương Vãn Thiên nói:

- Lệnh Hồ lão đệ hay hơn hết là giả vờ trọng thương, chân tay băng bó, đầy mình huyết

tích. Mấy người trong bọn ta làm cáng khiêng y lên, một là để Đông Phương Bất Bại không cần đề phòng, hai là trong cáng có thể giấu vũ khí được.

Nhậm Ngã Hành khen rằng:

- Hay lắm! Hay lắm!

Bỗng nghe ngoài đầu đường có tiếng vó ngựa dồn dập vọng lại, rồi tiếng người hô lớn:

- Bắt đường Phong lôi đường chúa rồi! Bắt đường Phong lôi đường chúa rồi!

Doanh Doanh nhìn Lệnh Hồ Xung vẫy tay. Hai người chạy ra cửa lớn nhà khách thì đã thấy mấy chục tên kỵ mã giơ cao ngọn đuốc áp giải một lão già tầm vóc cao lớn ruổi ngựa lướt qua.

Lão già đó râu tóc bạc phơ, mặt đầy những máu. Hiển nhiên là trải qua một phen kịch chiến. Hai tay lão bị trói quặt ra sau lưng. Cặp mắt lão loang loáng dường như muốn tóe lửa tỏ ra lão căm hận đến cùng cực.

Doanh Doanh khẽ nói:

- Năm sáu năm về trước hễ Đông Phương Bất Bại gặp Đồng bá bá là một điều "Hùng huynh" hai điều "Hùng huynh" ra chiều rất thân thiết. Ngờ đâu ngày nay hắn lại trở mặt vô tình đến thế?

Lát sau, Thượng Quan Vân đã đem đến cang cùng mọi đồ vật đến.

Doanh Doanh lấy vải băng bó chân tay Lệnh Hồ Xung rồi treo lên cổ chàng. Người ta lại cắt tiết một con chó để lấy máu tươi tưới vào người chàng.

Nhậm Ngã Hành và Hương Vấn Thiên bảo anh em giáo chúng thay đổi y phục. Doanh Doanh cũng cải dạng nam trang, bôi mặt đen nhẻm.

Mọi người ăn no một bữa rồi hòa mình với những tên bộ thuộc của Thượng Quan Vân nhằm Hắc Mộc Nhai mà tiến. Đoàn người rời khỏi Châu Bình Định theo ngả tây bắc đi chừng được ngoài 40 dặm thì đến một nơi đá núi đỏ tươi như máu. Một thác nước dài chảy rất gấp. Đó là thác tình tình. Từ thác tình tình thì chuyển hướng đi về phía bắc hai bên đường vách núi phẳng lỳ như hai bức tường. Con đường ở giữa rộng chừng năm thước đá mọc lờm chờm nhưng có thể đi được. Dọc đường giáo chúng Triều Dương thân giáo canh giữ rất là nghiêm mật. Nhưng chúng vừa thấy Thượng Quan Vân đều tỏ ra rất cung kính. Đoàn người đi qua ba khúc đường sơn đạo thì lại tới phía trước thác nước. Thượng Quan Vân liền bắn ra một mũi tên hiệu rút lên veo veo. Lập tức ở bên kia thác nước có ba con thuyền nhỏ lướt sóng sang qua để đón tiếp mọi người.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Cơ nghiệp Triều Dương thân giáo trải qua mấy trăm năm quả nhiên không phải tầm thường. Nếu như không có Thượng Quan Vân làm nội ứng thì bọn mình ở bên ngoài đánh vào đâu phải chuyện dễ dàng.

Sang qua thác nước rồi lại đến một đường sơn đạo dốc ngược. Bọn Thượng Quan Vân bỏ ngựa đi bộ. Dưới ánh sáng của càn khôn đốt cháy, mọi người bám lấy sườn núi leo lên. Doanh Doanh thủy chung vẫn đi bên cạnh cái cang để ý giám thị cho Lệnh Hồ Xung. Nên biết đường lên núi này địa thế cực kỳ hiểm trở. Nếu bọn người khiêng cang mà liều mạng xuống hang sâu muôn trượng thì tính mạng Lệnh Hồ Xung sẽ bị chết về tay bọn tiểu tốt. Đoàn người lên đến tổng đàn vào lúc trời chưa

sáng rõ. Thượng Quan Vân sai người lên thông báo tới chỗ Đông Phương Bất Bại nói là vâng lệnh chỉ của giáo chủ đã thành công trở về. Sau một lúc bỗng tiếng nhạc vang lên. Thượng Quan Vân đứng ngay người cung kính chờ đợi.

Doanh Doanh kéo tay Nhậm Ngã Hành khẽ nói:

- Lệnh chỉ của giáo chủ đã tới. Đứng dậy mau!

Nhậm Ngã Hành tự hỏi:

- Sao biết có lệnh của Đông Phương Bất Bại đưa đến?

Lão đứng dậy phóng tầm mắt ra chớp nhoáng đã thấy bao nhiêu giáo chúng trong tổng đàn đứng cả dậy không nhúc nhích như những kẻ vừa bị ma làm.

Tiếng nhạc từ trên cao đi xuống thấp rất mau chóng. Tiếng nhạc vừa dứt, mọi người cử động trở lại. Một tên đồ đệ mình mặc áo vàng tiến ra hai tay mở một cuộn vải vàng tuyên đọc: "Triều Dương thần giáo, văn thành, võ đức, nhân nghĩa, anh minh. Đông Phương giáo chủ xuống lệnh: Giả Bối cùng Thượng Quan Vân tuân phong lệnh chỉ. Nay thành công trở về được đặc cách đưa tù binh lên núi bá kiến".

Thượng Quan Vân khom lưng tung hô:

- Giáo chủ muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ!

Lệnh Hồ Xung thấy tình trạng này không khỏi cười thầm lắm bầm:

- Đúng là một viên thái giám tuyên đọc thánh chỉ trò hề trên sân khấu.

Thượng Quan Vân lại lớn tiếng hô tiếp:

- Giáo chủ ban ân cho thuộc hạ được lên bá kiến. An đức cao cả này vĩnh viễn ghi lòng tạc dạ.

Bọn thuộc hạ của Thượng Quan Vân liền đồng thanh hô to:

- Giáo chủ ban ân cho thuộc hạ được lên bá kiến. Ôn cao đức cả xin ghi lòng tạc dạ.

Bọn Nhậm Ngã Hành, Hướng Vấn Thiên cũng mở miệng máy môi như người chúc tụng mà thực ra trong bụng mắng thầm.

Đoàn người theo bậc đá đi lên phải qua ba tầng cửa sắt. Cứ đến trước mỗi tầng cửa lại có người quát hỏi khẩu lệnh và kiểm tra thẻ bài. Khi đến trước một khuôn cổng đá lớn thì thấy hai bên cổng đều có hàng chữ lớn. Bên tả là bốn chữ "Văn thành võ đức". Bên phải là bốn chữ "Nhân nghĩa anh minh". Trên tường cổng khắc bốn chữ đỏ "Trung hưng thánh giáo". Qua tầng cửa đá này đã thấy một vãi củi tre rất lớn để dưới đất. Cái củi này có thể chứa được đến tám chín thạch gạo.

Thượng Quan Vân hô lớn:

- Bỏ tù binh vào trong củi mà khiêng lên.

Rồi hắn cùng Nhậm Ngã Hành, Hướng Vấn Thiên, Doanh Doanh khom lưng khiêng cáng bỏ vào trong củi.

Bỗng nghe tiếng nhạc động. Cái củi tre từ từ lên cao. Nguyên bên trên đã có đầu dây buộc vào để kéo củi lên. Cái củi tre từ từ đưa lên, Lệnh Hồ Xung ngoảnh đầu nhìn

ra thì thấy trên đầu có mấy điểm sáng. Tòa Hắc Mộc Nhai này thật cao quá chừng. Doanh Doanh đưa tay phải ra nắm lấy tay Lệnh Hồ Xung. Trong đêm tối có thể nhìn thấy từng đám mây lướt qua trên đầu. Một lúc sau mọi người biến vào trong lớp sương mù, cúi đầu nhìn xuống đáy chỉ thấy tối đen. Đèn lửa cũng không trông rõ nữa. Sau một lúc rất lâu chiếc cũi tre mới dừng lại. Bọn Thượng Quan Vân khiêng Lệnh Hồ Xung ra khỏi cũi tre đi về mé tả mấy trượng lại bỏ vào trong một cũi khác. Nguyên đỉnh núi này cao quá, trung gian phải có ba chặng thay cũi mới lên được đến đỉnh núi.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Đông Phương Bất Bại ở trên cao thế này thì bọn giáo chúng muốn được gặp mặt hẳn thật khó khăn vô cùng.

Đoàn người vất vả lên đến đỉnh núi thì mặt trời đã lên cao. ánh sáng mặt trời từ phương đông chiếu lại soi vào tấm biển lớn bằng ngọc đề bốn chữ "Trạch bị thương sinh". Bốn chữ này ánh nắng chiếu vào lấp loáng bất giác khiến người ta sinh lòng kính cẩn.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Cách an bài của Đông Phương Bất Bại khiến cho bọn người võ lâm không ai bì kịp. Phái Thiếu Lâm ở Tung Sơn cũng chưa vào đâu. Còn Hoa Sơn, Hằng Sơn thì dĩ nhiên còn kém xa lắm. Xem chừng hẳn là người có nhiều học vấn chứ không phải bọn anh hùng sơn dã tầm thường.

Nhậm Ngã Hành lẩm bẩm:

- Trạch bị thương sinh. ái chà!

Bỗng nghe Thượng Quan Vân đồng dục hô:

- Thuộc hạ là quang minh hữu sứ Thượng Quan Vân vâng mệnh giáo chủ tiến lên bái kiến.

Trong gian thạch mé hữu liên có bốn người đi ra. Người nào cũng mặc áo bào tía. Lão đứng đầu lên tiếng:

- Kính mừng Thượng Quan hữu sứ đã lập được công lớn. Sao Giả tá sứ lại không thấy lên?

Thượng Quan Vân đáp:

- Giả tá sứ đã bỏ mình trong cuộc đại chiến để báo đáp ơn sâu của giáo chủ.

Người kia nói:

- Té ra là thế! Vậy Thượng Quan hữu sứ sẽ được thăng chức ngay.

Thượng Quan Vân đáp:

- Nếu tại hạ được đội ơn cất nhắc của giáo chủ quyết không quên hảo ý của lão huynh.

Người kia nghe Thượng Quan Vân có ý dứt lớt liền cười híp mắt lại đáp:

- Bọn ta cảm ơn hữu sứ trước.

Hắn đưa mắt nhìn Lệnh Hồ Xung rồi cười hỏi:

- Nhâm đại tiểu thư vừa lòng thằng lỏi này ư? Ta cứ tưởng dong mạo gã phải đẹp bằng Phan An, Tống Ngọc té ra chỉ có thế này. Thượng Quan hữu sứ! Hữu sứ đi về mé này.

Thượng Quan Vân đáp:

- Giáo chủ chưa cất nhắc. Xin lão huynh đừng nói vậy mà câu chuyện đến tai ngài sẽ bị tội nặng.

Người kia thề lưỡi ra rồi đi trước dẫn đường.

Từ cổng lâu đi vào là một con đường lớn lát đá thẳng tắp. Vào qua cổng rồi lại có hai tên mặc áo tía khác dẫn vào nhà hậu sảnh. Một tên bảo Thượng Quan Vân:

- Dương quản gia muốn gặp hữu sứ. Vậy hữu sứ hãy chờ đây!

Thượng Quan Vân dạ một tiếng rồi thông tay đứng chờ. Sau một lúc lâu vẫn chưa thấy Dương quản gia ra. Thượng Quan Vân vẫn cứ đứng hoài chứ không ngồi xuống.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Thượng Quan hữu sứ có địa vị không phải thấp hèn trong Triều Dương thần giáo, vậy mà y lên đến đây chẳng ai coi vào đâu cả. Họ xem thường y như bọn nô bộc mà thôi. Gã Dương quản gia là người thế nào? chắc gã là Dương Liên Đình rồi. Té ra gã chỉ là một tên quản gia mà đến chức quang minh hữu sứ tiếng tăm lừng lẫy cũng phải kính cẩn gã như vậy. Đông Phương Bất Bại thật là khinh người quá đáng.

Lại chờ một lúc lâu nữa mới có tiếng chân người bước ra, nghe tiếng bước chân này rất mau lẹ nhưng hơi hệt, không phải là một tên nội công thâm hậu. Một tiếng hắng dẳng báo trước, một người từ phía sau bình phong đi ra.

Lệnh Hồ Xung ngược mắt nhìn lên thì thấy gã là người vào trạc 30 tuổi, mình mặc áo đoạn màu hồng thắm, thân thể to lớn, mặt mũi đầy râu tướng mạo rất hùng tráng.

Chàng nghĩ thầm:

- Doanh Doanh bảo ta Đông Phương Bất Bại sủng ái và tin cẩn gã này, nàng còn nói; giữa hai người có mối liên quan đậm ấm. Minh cứ tưởng gã là một chàng trai xinh đẹp như một vị cô nương, ngờ đâu gã lại là một đại hán to lớn mới thật là kỳ.

Bỗng nghe gã lên tiếng:

- Thượng Quan hữu sứ! Hữu sứ đã lập nên công ích lớn bất được Lệnh Hồ Xung đem về đây. Giáo chủ xiết nỗi vui mừng.

Thanh âm nghe rất lọt tai.

Thượng Quan Vân khom lưng đáp:

- Đây là nhờ hồng phúc của giáo chủ cùng những lời chỉ điểm cận kề của Dương tổng quản. Thuộc hạ chỉ biết tuân theo chỉ ý của giáo chủ để thi hành mà thôi. Dương Liên Đình đi tới bên cang đưa mắt nhìn Lệnh Hồ Xung, thì thấy hai mắt chàng đỏ đẫm, miệng môi mấp máy như người bị trọng thương thành ra si ngốc.

Dương Liên Đình hỏi:

- Tên này sống dở chết dở rồi. Gã là Lệnh Hồ Xung ư? Hữu sứ không nhận làm đây chứ?

Thượng Quan Vân đáp:

- Chính mắt thuộc hạ đã trông thấy gã lên tiếp nhiệm chức chưởng môn phái Hằng Sơn, không thể nào lầm được. Có điều gã bị Giả tá sứ điểm vào ba nơi trọng huyết, lại bị trúng hai phát chưởng của thuộc hạ nên bị thương nặng lắm. Cứ tình hình này thì e rằng dăm bảy tháng hay một năm chưa chắc đã phục hồi lại được.

Dương Liên Đình cười nói:

- Thượng Quan hữu sứ đánh ý trung thân của Nhâm đại tiểu thư đến thế này ư? Hữu sứ phải coi chừng kéo nàng sẽ liều mạng với hữu sứ đó.

Thượng Quan Vân đáp:

- Thuộc hạ chỉ biết giữ vẹn tấm trung can với giáo chủ, còn ngoài yêu hay ghét không biết đâu mà úy kỵ. Nếu giữ được vẹn lòng trung mà phải chết vì giáo chủ thì đó lại là tâm nguyện của kẻ thuộc hạ. Toàn gia được hưởng ân huệ biệt đãi.

Dương Liên Đình nói:

- Hay lắm ! Hay lắm! Tắc dạ trung thành của hữu sứ ta sẽ nói đến tai giáo chủ và nhất định giáo chủ sẽ trọng thưởng cho hữu sứ. Phong lôi đường chúa đem lòng phản bạn giáo chủ thậm chí phạm thượng làm loạn. Chắc hữu sứ đã biết rồi.

Thượng Quan Vân đáp:

- Thuộc hạ đang định thỉnh giáo tổng quản. Nếu tổng quản có điều chi sai khiến, thuộc hạ sẽ vâng mệnh thi hành. Dù phải nhảy vào nước lửa cũng không lùi bước.

Dương Liên Đình ngồi trên ghế thờ dài nói:

- Đồng Bách Hùng ngày thường ỷ mình được giáo chủ biệt đãi lại cậy tuổi tác già nua không coi ai vào đâu cả. Mấy năm gần đây lão kết bè đảng âm mưu phản bạn. Ta đã nhìn rõ manh mối. Không ngờ lão càng ngày càng hành động vô pháp vô thiên, lại đi cấu kết với tên đại nghịch Nhậm Ngã Hành. Có lý nào thế được?

Thượng Quan Vân hỏi:

- Lão cấu kết với cả lão... họ Nhâm ư?

Hắn vừa nói vừa run tỏ ra lòng cung của hắn phải chấn động.

Dương Liên Đình đáp:

- Thượng Quan hữu sứ! Sao hữu sứ phải sợ hãi đến thế? Tên Nhậm Ngã Hành kia có phải hạng ba đầu sáu tay gì đâu? Ngày trước giáo chủ đã coi hắn như cái trò chơi trong lòng bàn tay. Hắn không lên Hắc Mộc Nhai thì thôi, bằng hắn lớn mật đến đây thì chẳng qua việc giết hắn cũng như giết một con gà mà thôi.

Thượng Quan Vân hỏi:

- Dạ dạ! không hiểu Đồng Bách Hùng đã ngấm ngấm cấu kết với hắn như thế nào?

Dương Liên Đình đáp:

- Đồng Bách Hùng cùng Nhậm Ngã Hành lén lút gặp nhau, bàn soạn hàng mấy giờ. Lại còn một tên phản giáo đại nghịch là Hướng Vấn Thiên cũng đi kèm. Đó là một điều có người trông thấy rồi. Đồng Bách Hùng cùng hai tên đại nghịch Nhậm Ngã Hành, Hướng Vấn Thiên còn có chuyện gì mà bàn nếu không phải là việc mưu phản giáo chủ?

Thượng Quan Vân lại hỏi:

- Chuyện đó có thật chăng?

Dương Liên Đình đáp:

- Đồng Bách Hùng đã đến Hắc Mộc Nhai. Ta đã hỏi có việc này không thì lão đã thừa nhận rồi.

Thượng Quan Vân nói:

- Nếu lão đã thừa nhận thì dĩ nhiên không phải là oan uổng nữa.

Dương Liên Đình nói:

- Ta hỏi lão: "Lão đã gặp mặt Nhậm Ngã Hành mà sao không báo cáo với giáo chủ?" Thì lão trả lời: "Nhâm lão đệ rất coi trọng Đồng mỗ, nói năng cực kỳ cung kính. Y đáng là bạn với ta và ta cũng nên kết bạn với y. Giữa tình bằng hữu nói chuyện mấy câu đó thì có chi là lạ?". Ta lại hỏi: "Nhậm Ngã Hành trở lại giang hồ tất có ý phản loạn giáo chủ. Điều đó tưởng đường chúa cũng biết rồi. Hắn đã chẳng tử tế gì với giáo chủ thì còn kết bạn với hắn làm sao được?". Thế rồi lão ăn nói một cách bừa bãi phản đối ta: "Đồng mỗ e rằng giáo chủ đối với người chẳng ra gì chứ không phải người đã không tử tế giáo chủ."

Thượng Quan Vân nói:

- Lão ăn nói như vậy thật là bậy bạ. Giáo chủ đạo nghĩa ngất trời, đối với bạn hữu cực kỳ hậu đãi sao lại bảo là không ra gì?